

De baron van Grembergen en zijne talrijke genoodigden bevonden zich in de ridderzaal toen de slothofmeester Jan aankondigde. De gesprekken werden gestaakt; allen keken nieuwsgierig naar onzen held. Deze werd op den voet gevolgd door Dokus, die, zooals wij reeds weten, door hem tot schildknaap bevorderd was. Dit ambt had voor den gewezen schaapherder reeds meer beteekenis gekrègen, want hij droeg thans een echt zwaard, het wapen door zijn vriend op Balt veroverd. De wijze, waarop hij het droeg, bewees echter, dat hij een nieuweling in het vak was en volstrekt niet op de hoogte van de regels en gebruiken bij de ridderschap in zwang.

Hij had namelijk het zwaard bij den punt gevat en droeg het over den schouder, gelijk de landlieden gewoonlijk hun zeisen dragen.

Het was dan ook geen wonder, dat het verschijnen der beide knapen onthaald werd op een onderdrukt spotgelach bij de heeren en een plotseling gegiegel bij de edelvrouwen.

Jan zag en hoorde dit, fronste de wenkbrauwen en bleef staan.

— Bij de muts van mijn Grootje, sprak hij tot zijn makker, ik geloof warempel dat men met ons lacht!

— Ik geloof het ook, zei Dokus, alhoewel ik aan u niets zie, waarom zij kunnen lachen! Willen wij maar vlug terugkeeren? Ik betrouw het hier niet!

— We zullen het aanstonds weten, Dokus!

Jan keerde zich tot de aanwezigen en vroeg:

— Heeren en edelvrouwen, ik zou heel graag willen weten of wij de oorzaak zijn, dat ge zulk plezier hebt. Zoo gij aan mij of mijn gezelschap iets bespottelijks vindt, verzoek ik u het ons aanstonds te zeggen!

Na die woorden wachtte hij eenige oogenblikken. Daar er geen

dat er volstrekt geen koren tusschen het kaf was. Er zijn altijd edel-lieden geweest, die edele lieden waren, en de geschiedenis heeft de namen van velen hunner bewaard. Maar wat moet men wel niet denken, als men in de naïve kronijken der middeleeuwen door tijd-genooten, zooals Froissart, Filips van Komen en anderen opgesteld, hoort verklaren dat de hoogste lof, dien men een baron kon toe-zwaaien, bestond in de verklaring, dat hij zich onthield van roof en diefstal.

De baron van Grembergen was een dier rare uitzonderingen.

Hij behandelde zijn onderhoorigen met zachtheid en was, volgens de begrippen van dien tijd, zeer rechtvaardig. De bewoners zijner heerlijkheid hadden het veel minder hard te verantwoorden dan die van menige andere baronie of riddergoed.

Zijn kasteel was niet verre van den Dender gelegen. Om tot aan de groote poort te geraken moest men eerst over een steenen brug, die op pijlers rustend, tot over het midden der breede slotgracht lag; dan stapte men over een ophaalbrug, van stevig eikenhout vervaardigd. Zooals heur naam het aanduidt, kon zij naar den binnenkant opgehaald worden. Dit geschiedde overigens elken avond bij middel van zware kettingen. Eenmaal opgetrokken, sloot zij gelijk eene overgroote deur de opening der poort en was dus elke gemeenschap met het kasteel onderbroken. Achter de ophaalbrug bevond zich de eigenlijke slotpoort, waarvan de dikke balken en planken tot overmaat van voorzorg met metalen platen beslagen waren. Daar nog achter, uit een opening in het gewelf neerdalend, hing de stormegge, een soort van zwaar, ijzeren hek, dat bij middel van kettingen in tijd van nood kon neergelaten worden, en dus ook weer den toegang versperde. Eens de stormegge voorbij, kwam men op het groote slotplein. Daar bevonden zich de waterputten, en links en rechts de paardenstallen, de hoender- en duivenhokken, de wagenhuizen, enz. De kelders, gewelven en kerkers bevonden zich onder het slotgebouw, dat aan den overkant van het binnenplein naast den hoogen slottoren oprees. De ridderzaal en de woonvertrekken bevonden zich gelijkvloers; boven deze had men de magazijnen en de arsenalen. Al de daken waren voorzien van uitstekende borst-

JAN ZONDER VREES

door C. DE KINDER

uitgave van L. OPDEBEEK Antwerpen

De Wonderlijke lotgevallen

VAN

JAN ZONDER VREES

EEN XVe EEUWSCHE VERTELLING

PENTEEKENINGEN VAN EMIEL WALRAVENS